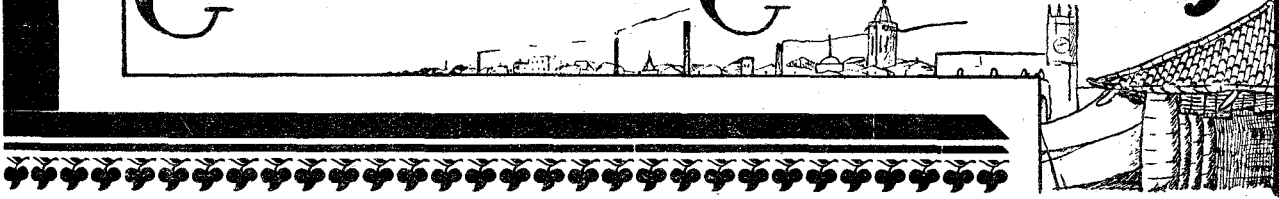

Butlletí del Centre Gremial de Granollers

Els projectes tributaris

El tema de totes les conversacions ha estat el mes passat i és en el moment que escrivim aquestes ratlles, els projectes de llei presentats a la Cambra pel Ministre de Finances, senyor Carner, per tal d'anar a l'anivellació del pressupost.

Malauradament, el Ministre de la República no ha trobat altre mitjà per arribar a fer un pressupost viable, que seguir les petjades de tants i tants d'economistes i financers que han ocupat aquell Ministeri d'ençà de la Restauració monàrquica, augmentant els tributs o creant-ne de nous.

No se'ns amaga el difícil que és la fórmula proposada pel Cap del Partit Radical, senyor Lerroux, de restablir la confiança pública en un període que com a màxim ha de finir el dia 31 d'aquest mes, ja que si el Govern de la República vol els seus compromisos al dia 1 d'Abril ha de tenir un pressupost nou aprovat.

Però, és molt sensible que el procediment hagi d'ésser sempre el mateix, d'exigir nous sacrificis al contribuent, en nom del patriotisme i de l'interès públic, sense que s'oviri cap nou sistema de mantenir les càrregues de l'Estat que no sigui amb l'amenaça d'una bancarrota, i posant als ciutadans en un carreró sense sortida.

Darem sempre voltes dintre d'un cercle viciós si exigim que l'Estat atengui i contragui noves obligacions, i l'Estat que exigeixi a les classes productores sacrificis econòmics per atendre aquelles despeses.

Sols en un augment general de riquesa podem sortir d'aquesta situació i aquest remeiament ha d'ésser fruit d'una obra de col·laboració estricta entre l'Estat i les classes contribuents: per part de l'Estat donant tota mena de facilitats per l'implantació i desenvolupament dels negocis i garantint l'ordre, amb el qual es recobriria aquella confiança de que parlà en Lerroux; per part dels contribuents, procurar incrementar les indústries, intensificant la producció, cercant nous mercats, renovant l'utilatge i els procediments industrials, comercials i agrícoles, i en una paraula convertint en riquesa tot el que en sigui capaç d'ésser-ne convertit, que molt i molt en ténim.

Es dirà potser que aquesta és una fórmula per solucionar una situació crítica que no sigui apremiant com la nostra que no admet espera, però amb l'adopció de qualsevol altre que sigui més viable deu portar-se aquella tendència perquè no cal treballar solament pel dia d'avui, sinó que deu pensar-se en el dia de demà.

No tenim la pretensió d'haver arribat a la solució d'aquest greu problema, extraordinàriament complicat, i al qual no es agena la situació internacional, però sí que creiem que potser